

Sygn. akt II KK 183/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 czerwca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon (przewodniczący)

SSN Dariusz Kala (sprawozdawca)

SSN Włodzimierz Wróbel

Protokolant Agnieszka Murzynowska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Krajowej Grzegorza Krysmanna
w sprawie **G. P.**

oskarżonego z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 270 §1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 30 czerwca 2021 r.,

kasacji, wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 9 kwietnia 2019 r., sygn. akt IX Ka (...)

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w W.

z dnia 10 sierpnia 2018 r., sygn. akt IV K (...),

**uchyla zaskarżony wyrok w części, w jakiej utrzymano nim w
mocy rozstrzygnięcia zawarte w punktach XXV i XXIX wyroku
sądu pierwszej instancji oraz wyrok sądu pierwszej instancji w
części obejmującej te rozstrzygnięcia i sprawę w tym zakresie
przekazuje Sądowi Rejonowemu w W. do ponownego
rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 10 sierpnia 2018 r., sygn. akt IV K (...), Sąd Rejonowy w W.:

XXII. oskarżonego G. P. w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie 1 i 82 uznał za winnego tego, że w nieustalonym bliżej okresie na przełomie 2004 i 2005 roku w Warszawie i w innych miejscowościach na terenie kraju działając wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą nakłonił inną ustaloną osobę do podrobienia w celu użycia za autentyczne 134 sztuk blankietów białoruskich dokumentów podróży dla cudzoziemca a następnie nabył ww. blankiety za kwotę 12.000 Euro i przechowywał do dnia 7 marca 2006 roku, który to czyn zakwalifikował z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. oraz za ten czyn na tej samej podstawie skazał go, zaś na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

XXIII. oskarżonego G. P. w ramach czynów zarzucanych mu w punktach od 2 do 11 uznał za winnego tego, że w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w nieustalonym bliżej okresie w pierwszej połowie 2005 roku w Warszawie i w innych miejscowościach na terenie kraju, celem osiągnięcia korzyści majątkowej działając wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą nakłonił inną ustaloną osobę do podrobienia celem użycia za autentyczny blankiet białoruskiej karty pobytu dla cudzoziemca o numerze [...] poprzez wypełnienie go danymi osobowymi i ostemplowanie pieczęcią i czyn ten zakwalifikował z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i na tej podstawie skazał go a na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. 270 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 § 2 k.k. karę grzywny w wymiarze 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych oznaczając wysokość jednej stawki na kwotę 30,00 zł (trzydziestu) złotych;

XXIV. oskarżonego G. P. uznał za winnego popełnienia czynów z punktów od 12 do 38, od 40 do 50, od 52 do 79 przy czym ustalił, iż przy każdym czynie działał on wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą oraz innymi nieustalonymi osobami w krótkich odstępach czasu, w z góry powziętym zamiarem a z czynów osiągnął korzyść majątkową w wysokości nieustalonej nie niższej niż 350 euro, a nadto

wyeliminował, iż dopuścił się każdego z nich działając w zorganizowanej grupie i każdy z tych czynów zakwalifikował z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 272 k.k. w zb. z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i na tej podstawie skazał go, zaś i uznając, że powyższe czyny popełnione zostały w podobny sposób i w krótkich odstępach czasu zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw z wykorzystaniem tej samej sposobności - w ramach ciągu przestępstw określonego w art. 91 § 1 k.k. na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 120 (stu dwudziestu) stawek dziennych oznaczając wysokość jednej stawki na kwotę 30,00 zł (trzydziestu) złotych;

XXV. na podstawie 45 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. za czyny z punktów od 12 do 38, od 40 do 49, od 52 do 79 orzekł wobec oskarżonego G. P. przepadek na rzecz Skarbu Państwa korzyści majątkowej w wysokości 70470 (siedemdziesiąt tysięcy czterysta siedemdziesiąt) zł;

XXVI. oskarżonego G. P. uznał za winnego popełnienia czynu z punktu 39, przy czym ustalił, iż podrobienie paszportu zlecił innej ustalonej osobie i działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz osiągnął korzyść majątkową w wysokości nie niższej niż 400 euro oraz z opisu czynu wyeliminował, iż dopuścił się tego czynu działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw oraz czyn ten zakwalifikował z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. oraz na podstawie 18 § 2 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazał go, zaś na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych oznaczając wysokość jednej stawki na kwotę 30,00 zł (trzydziestu) złotych;

XXVII. na podstawie 45 § 1 k.k. za czyn z pkt 39 orzekł wobec oskarżonego G. P. przepadek na rzecz Skarbu Państwa korzyści majątkowej w wysokości 1600 (tysiąc sześćset) zł;

XXVIII. oskarżonego G. P. w ramach czynu z pkt 50 uznał za winnego tego, że w nieustalonym bliżej okresie w 2005 roku w W. i w innych miejscowościach na terenie kraju, działając wspólnie i w porozumieniu z P. K. i innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami w zamiarze aby inna osoba dokonała czynu zabronionego ułatwił wyłudzenie na podstawie sfałszowanych dokumentów w placówce dyplomatycznej państwa obcego należącego do Układu z Schengen wizy w ten sposób, że nakłonił ustaloną osobę i P. K., aby przerobili celem użycia za autentyczny paszport ukraiński wystawiony na nazwisko I. O. poprzez wymianę wklejki wizowej Rzeczypospolitej Polskiej na wklejkę wizową innego kraju a następnie przerobiony w ten sposób dokument przekazał ww., przy czym czyniąc sobie z tego przestępstwa stałe źródło dochodu i osiągając korzyść majątkową w kwocie nie niższej niż 350 Euro i czyn ten zakwalifikował z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 272 k.k. w zb. z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i na tej podstawie skazał i na podstawie art. 19 §1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych oznaczając wysokość jednej stawki na kwotę 30,00 zł (trzydziestu) złotych;

XXIX. na podstawie 45 § 1 k.k. za czyn z punktu 50 orzekł wobec oskarżonego G. P. przepadek na rzecz Skarbu Państwa korzyści majątkowej w wysokości 1361 (tysiąc trzysta sześćdziesiąt jeden) zł;

XXX. oskarżonego G. P. uznał za winnego popełnienia czynu z punktu 51 przy czym ustalił, iż zlecił podrobienie paszportu innej ustalonej osobie oraz wyeliminował z jego opisu, iż dopuścił się tego czynu działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw oraz czyn ten zakwalifikował z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. oraz na podstawie 18 § 2 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazał go, zaś na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu karę 6 (sześciu)

miesiący pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych oznaczając wysokość jednej stawki na kwotę 30,00 zł (trzydziestu) złotych;

XXXI. oskarżonego G. P. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie 80, przy czym ustalił, iż uzyskał korzyść majątkową w nieustalonej wysokości, nie wyższej niż 3000 dolarów oraz z opisu tego czynu wyeliminował, iż dopuścił się tego czynu działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw oraz czyn ten zakwalifikował z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. oraz na podstawie art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazał go, zaś na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych oznaczając wysokość jednej stawki na kwotę 30,00 zł (trzydziestu) złotych;

XXXII. na podstawie art. 45 § 1 k.k. za czyn z punktu 80 orzekł wobec oskarżonego G. P. przepadek na rzecz Skarbu Państwa korzyści majątkowej w wysokości 1500 (tysiąc pięćset) zł;

XXXIII. oskarżonego G. P. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie 81, który zakwalifikował z art. 272 k.k. w zb. z art. 273 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i na tej podstawie skazał go, zaś na podstawie art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

XXXIV. na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k., art. 86 § 1 i 2 k.k., art. 91 § 2 k.k. wymierzone oskarżonemu G. P. jednostkowe kary pozbawienia wolności i jednostkowe grzywny połączył w pkt. XXII, XXIII, XXIV, XXVI i wymierzył mu karę łączną 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wymiarze 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych oznaczając wysokość jednej stawki w kwocie 30,00 zł (trzydziestu złotych);

XXXV. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej wobec oskarżonego G. P. kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył okres jego rzeczywistego pozbawienia

wolności od dnia 08 marca 2006 r. do dnia 03 lipca 2008 r. przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności odpowiada jednemu dniowi kary pozbawienia wolności.

Wyrok zawiera także rozstrzygnięcia dotyczące innych oskarżonych oraz w przedmiocie kosztów procesu.

Od powyższego wyroku apelację wywiódł prokurator, który zaskarżył orzeczenie:

- na niekorzyść oskarżonego P. K. w zakresie czynów opisanych w punktach XLV i LVII aktu oskarżenia w całości,
- na korzyść oskarżonego G. P. w zakresie czynów opisanych w punktach XXIV i XXVIII wyroku w całości,

i w zakresie oskarżonego P. K. zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wydanego orzeczenia - tj. art. 413 § 1 pkt 5 k.p.k. poprzez nierozstrzygnięcie w wyroku co do czynów opisanych w punktach XLV i LVII aktu oskarżenia wymienionych odpowiednio w punktach 44 i 56 części komparatywnej wyroku,

a w zakresie oskarżonego G. P.

2. obrazę przepisów postępowania - art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k. - poprzez dwukrotne skazanie oskarżonego w punktach XXIV i XXVIII wyroku za czyn opisany w punkcie LI aktu oskarżenia i odpowiednio w punkcie 50 części komparatywnej wyroku.

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie czynów oskarżonego P. K. opisanych w punktach XLV i LVII aktu oskarżenia i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania w zakresie tych czynów oraz co do oskarżonego G. P. o uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie rozstrzygnięć co do czynów opisanych w punktach XXIV i XXVIII wyroku i karze łącznej /punkt XXXIV wyroku/ i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania w zakresie tych czynów.

Oskarżony G. P. zaskarżył wyrok w całości zarzucając mu obrazę prawa materialnego poprzez niezastosowanie art. 60 § 3 k.k., rażącą niewspółmierność kary oraz niewzięcie pod uwagę przedawnienia większości zarzuconych czynów.

Sąd Okręgowy w W., wyrokiem z dnia 9 kwietnia 2019 r., sygn. akt IX Ka (...):

I. wyrok w zaskarżonej części w stosunku do oskarżonego G. P. zmienił w ten sposób, że:

1. uchylił orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności i o karze łącznej grzywny zawarte w punkcie XXXIV oraz orzeczenie o zaliczeniu na poczet kary pozbawienia wolności okresu rzeczywistego pozbawienia wolności z punktu XXXV;

2. uchylił orzeczenia zawarte w punktach XXIV i XXVIII i w tym zakresie przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu w W. do ponownego rozpoznania;

II. na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. wymierzył oskarżonemu G. P. karę łączną w wymiarze 2 (dwóch) lat i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności i karę łączną grzywny w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki na 30 (trzydzieści) złotych;

III. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej wobec oskarżonego G. P. kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 8 marca 2006 r. do dnia 7 maja 2008 r. oraz na podstawie art. 63 § 2 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej grzywny zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności od 8 maja 2008 r. do 26 czerwca 2008 r. ustalając, że jeden dzień pozbawienia wolności odpowiada dwóm stawkom dziennym grzywny, uznając tym samym obie kary za wykonane w całości;

IV. zasądził od oskarżonego G. P. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 500 (pięćset) złotych tytułem częściowej opłaty za obie instancje, zwalniając oskarżonego od pozostałej opłaty i pozostałych kosztów sądowych postępowania odwoławczego, przejmując je na rachunek Skarbu Państwa;

- V. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. W. G. kwotę 420 (czterysta dwadzieścia) złotych, podwyższoną o stawkę podatku od towarów i usług, tytułem wynagrodzenia za nieopłaconą pomoc prawną z urzędu w instancji odwoławczej;
- VI. wyrok w zaskarżonej części w stosunku do P. K. utrzymał w mocy, orzekając, że koszty postępowania odwoławczego w tej części ponosi Skarb Państwa.

Od powyższego wyroku kasację, na korzyść oskarżonego G. P., wywiódł prokurator, który wskazał, że zaskarżył orzeczenie w całości, zarzucając mu uchybienie stanowiące bezwzględną przyczynę odwoławczą z art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k. w postaci zaistnienia sprzeczności w treści orzeczenia, uniemożliwiającej jego wykonanie, a polegającej na uchyleniu wyroku Sądu I instancji w zakresie rozstrzygnięć zawartych w punktach XXIV i XXVIII tego wyroku i przekazaniu sprawy w tym zakresie temu Sądowi do ponownego rozpoznania a jednocześnie zaniechaniu uchylenia zawartych w punktach XXV i XXIX wyroku Sądu I instancji rozstrzygnięć o orzeczeniu za czyny opisane w punktach XXIV i XXVIII wyroku Sądu I instancji przepadku korzyści majątkowej na podstawie art. 45 § 1 k.k.

Podnosząc powyższy zarzut, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w W. w stosunku do G. P. co do rozstrzygnięć opisanych w punktach I, II, III, IV i V tego orzeczenia i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Okręgowemu w W. jako sądowi II instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zarzut podniesiony w kasacji okazał się zasadny.

Uchylając punkty XXIV i XXVIII wyroku sądu pierwszej instancji i przekazując sprawę w tym zakresie organowi *meriti* do ponownego rozpoznania, sąd odwoławczy jednocześnie utrzymał w mocy rozstrzygnięcia zawarte w punktach XXV i XXIX tego wyroku, na mocy których Sąd Rejonowy orzekł wobec G. P. przepadek korzyści majątkowych uzyskanych z przestępstw przypisanych w uchylonych punktach XXIV i XXVIII. W tym stanie rzeczy zaskarżone orzeczenie bez wątpienia dotknięte jest sprzecznością i to mającą charakter sprzeczności uniemożliwiającej jego wykonanie (art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k.). Wydany przez siebie wyrokiem sąd odwoławczy wykreował bowiem stan rzeczy, w którym w obrocie

prawnym funkcjonowały prawomocne rozstrzygnięcia co do przypadku korzyści majątkowych niepowiązane z orzeczeniami przesądzającymi fakt popełnienia przestępstw, z których owe korzyści miały wynikać. Wobec G. P. prawomocnie orzeczono bowiem ww. środki prawnokarnej reakcji mimo tego, że kwestia jego odpowiedzialności karnej za występki, w związku z popełnieniem których zostały one nałożone, nie została jeszcze prawomocnie rozstrzygnięta (postępowanie w tym przedmiocie – mocą rozstrzygnięcia zawartego w punkcie I.2 zaskarżonego wyroku – nadal się toczy). Z powyższego wynika więc, że wykonanie - utrzymanych przez sąd odwoławczy w mocy - rozstrzygnięć w przedmiocie przypadku korzyści majątkowej, zawartych w punktach XXV i XXIX wyroku sądu *meriti*, nie jest możliwe bez zignorowania rozstrzygnięcia zawartego w punkcie I.2 wyroku Sądu Okręgowego. Nadmienić nadto wypada, że choć organ *ad quem* w swoim wyroku nie zawarł wyraźnego sformułowania o utrzymaniu wyroku sądu pierwszej instancji - w odniesieniu do G. P. - w mocy w pozostałym, tj. niewzruszonym zakresie, to nie może budzić wątpliwości, że z przedmiotowym utrzymaniem – choć w sposób dorozumiany - mieliśmy tutaj do czynienia. Wskazuje na to jednoznacznie treść punktów I – III zaskarżonego orzeczenia.

Przypomnieć należy, że zgodnie z utrwalonym w judykaturze poglądem, bezwzględna przyczyna odwoławcza z art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k. aktualizuje się wtedy, gdy w samej treści części dyspozytywnej orzeczenia występuje wewnętrzne "pęknięcie" powodujące, iż spełnienie jednego z zawartych w niej rozstrzygnięć musiałoby prowadzić do zignorowania drugiego z nich (zob. postanowienie z dnia 30 grudnia 2011 r., sygn. akt IV KK 403/11, OSNwSK 2011/1/2426). I taki stan rzeczy zaistniał w niniejszej sprawie.

Kierując się przedstawioną wyżej argumentacją Sąd Najwyższy uznał kasację za zasadną i w konsekwencji uchylił zaskarżony wyrok w części, w jakiej utrzymano nim w mocy rozstrzygnięcia zawarte w punktach XXV i XXIX wyroku sądu pierwszej instancji oraz wyrok sądu pierwszej instancji w części obejmującej te rozstrzygnięcia i sprawę w tym zakresie przekazał Sądowi Rejonowemu w W. do ponownego rozpoznania. Powyższe umożliwi zbadanie zasadności orzeczenia wobec G. P. przypadku korzyści majątkowej, za zarzucone mu przestępstwa (opisane w punktach 12 - 38, 40 - 50, 52 - 79 części wstępnej ww. wyroku sądu

meriti) w postępowaniu w przedmiocie odpowiedzialności karnej za te czyny, aktualnie toczącym się przed Sądem Rejonowym w W.. Przy tej okazji należy wspomnieć, że w zaistniałej sytuacji procesowej wydanie orzeczenia następczego było konieczne. Ograniczenie się jedynie do uchylenia rozstrzygnięć dotyczących przepadku korzyści majątkowej oznaczałoby bowiem, że Sąd Najwyższy uznał, iż zastosowanie tych środków prawnokarnej reakcji było nieuzasadnione i stwierdził konieczność ich wyeliminowania. Powyższe zamknęłoby sądom powszechnym drogę do dalszego badania tej kwestii. Takie orzeczenie Sądu Najwyższego musiałoby bowiem zostać uznane za kończące postępowanie w sprawie (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 czerwca 2012 r., V KK 165/12, OSNKW 2012/11/120).

Kończąc powyższy wywód należy nadto zauważyć, że mimo tego, iż część wstępna *petitum* kasacji, odczytywana na tle wniosków odwoławczych, sugerowała, że autor kasacji zaskarżył wyrok sądu odwoławczego co do wszystkich rozstrzygnięć dotyczących G. P., to jednak treść zarzutu i uzasadnienia środka zaskarżenia nie pozostawiała wątpliwości, że błąd Sądu Okręgowego autor skargi wiązał wyłącznie z zaniechaniem uchylenia rozstrzygnięć o przepadku zawartych w punktach XXV i XXIX wyroku sądu pierwszej instancji i w konsekwencji tylko w tym zakresie domagał się wzruszenia tego orzeczenia. Konstatacji tej nie podważa zawarte w uzasadnieniu kasacji zdanie, że błędem organu *ad quem* było również to, że stwierdziwszy zaistnienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej uchylił wyrok sądu *meriti* jedynie w części. Powyższe zdanie - oceniane na tle całokształtu wywodów zawartych w uzasadnieniu kasacji - jednoznacznie bowiem wskazuje, że w ocenie skarżącego uchybieniem sądu odwoławczego, świadczącym o obrazie art. 439 § 1 k.p.k., było to, że nie uchylił wszystkich rozstrzygnięć dotyczących czynów przypisanych w uchylonych punktach XXIV i XXVIII wyroku sądu pierwszej instancji, a nie to, że nie uchylił tego orzeczenia także w tym zakresie, w jakim obejmowało ono - niezaskarżone apelacją - rozstrzygnięcia dotyczące pozostałych czynów przypisanych G. P.. Przypomnieć bowiem należy, że „w sprawach złożonych – tzn. takich, w których występuje więcej niż jeden oskarżony lub więcej niż jeden zarzucany czyn – zaskarżenie wyroku może nastąpić co do wszystkich oskarżonych i co do wszystkich zarzucanych czynów lub co do niektórych

oskarżonych i niektórych z zarzucanych czynów. W tym ostatnim wypadku, choć w stosunku do całego wyroku zaskarżona zostaje tylko jego część w zakresie podmiotowym lub przedmiotowym, to jednak zaskarżenie należy traktować jako dotyczące całości wyroku, jeżeli obejmuje wszystkie rozstrzygnięcia dotyczące określonego oskarżonego lub wszystkie rozstrzygnięcia co do określonego, przypisanego oskarżonemu czynu i w stosunku do takiego rozstrzygnięcia można mówić o całości lub części wyroku” (zob. D. Świecki (w:) Kodeks postępowania karnego. Tom II. Komentarz aktualizowany, D. Świecki (red.), LEX/el. 2021, komentarz do art. 427, teza 4). Jest przy tym oczywiste, że w sprawach złożonych przedmiotowo, stwierdzenie zaistnienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej zobowiązuje sąd II instancji do wzruszenia niezaskarżonych rozstrzygnięć dotyczących innych czynów tylko wtedy, gdy uchybienie stanowiące bezwzględną przyczynę odwoławczą odnosi się i do tych, niezaskarżonych rozstrzygnięć.

Z uwagi na powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej wyroku.